

Danielle STEEL

Palác

ikar

Danielle STEEL

Palác

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Danielle Steel
PALAZZO

Copyright © 2023 by Danielle Steel

All rights reserved.

Translation © 2024 by Tamara Chovanová

Cover image © Nikaa / Trevillion Images

Cover image © JaCZhou 2015 / Getty images

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Palazzo (Delacorte Press, an imprint
of Random House, a division of Penguin Random House LLC,
New York 2023) preložila Tamara Chovanová.

Redigovala Anna Šikulová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 345. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9776-0

*Mojim milovaným deťom
Beatie, Trevorovi, Toddovi,
Nickovi, Samanthe, Victorii,
Vanesse, Maxxovi a Zare.*

*Nech vaše životy a spomienky žehnajú
anjeli, nech ich každý z vás opatruje,
aby ste zostali navzájom spojení
vdaka tým spomienkam, láskavosti,
súcitú, odpusteniu, láske a vďačnosti
za všetko, čo sme spolu prežili.*

Lúbim vás z celého srdca.

Mama (D. S.)

Kapitola 1

Cosima Saveriová sedela na terase svojho apartmánu v Ríme a pri východe slnka hľadela na známe pamiatky a strechy mesta. V diaľke videla Baziliku svätého Petra a Vatikán, kupolu Baziliky svätých Ambróza a Karola na korze a na severe Villu Medici a záhrady Borghese. Ten výhľad sa jej nikdy nezunoval. Ranné chvíle mala najradšej, mesto sa ešte neprebralo k životu, ale už bolo teplo, a o desiatej bude horúco... Keď sa o pár minút postavila k zábradliu balkóna, dolu videla Španielske námestie, Španielske schody, Fontánu della Barcaccia a nad schodmi Kostol Trinità dei Monti, zasvätený Svätej Trojici.

Apartment bol výhodne situovaný na hornom poschodí jej rodinného obchodu. Saveriovci vyrábali najkvalitnejší kožený tovar v Taliansku, možno v celej Európe, súperila s nimi iba firma Hermès, tá podnikala po celom svete. Saveriovské kožené výrobky predávali iba v dvoch obchodoch – jeden bol v Benátkach, druhý v Ríme.

Tak ako všetci predkovia Cosimy Saveriovej aj ona sa narodila v Benátkach v slávnej rodine, ktorej dejiny siahali do pätnásteho storočia. Palazzo Saverio v Benátkach im eš-

te vždy patrili, hoci otec sa s rodinou presťahoval do Ríma krátko po narodení jej mladšej sestry Allegry a Cosima žila takmer celý život s rodičmi, bratom a so sestrou v apartmáne na hornom poschodí nad obchodom. Jej mladší brat Luca žil teraz vo vlastnej vile na Via Appia Antica a sestra bývala v menšom byte o poschodie nižšie ako Cosima, mala tam vlastný ateliér, čo Allegre vyhovovalo, lebo tam mala výťah, ten nechodil až hore. Cosima žila v tom istom nádhernom byte, kde vyrástla, do svojho apartmánu vyšla po úzkom schodišti a z terasy si vychutnávala výhľad na mesto, ktoré považovala za svoj domov. Benátky patrili k ich dejinám, ale v Ríme žila, pracovala a viedla rodinný podnik, ktorý zdedila ako dvadsaťtriročná pred pätnástimi rokmi.

Ako mladé dievča neplánovala viesť podnik ani v ňom pracovať. Keď boli ešte deti, otec si želal, aby podnik jedného dňa viedol jej mladší brat Luca, aby ho po ňom prevzal. Luca však o obchod nejavil záujem. Ani ako chlapec. Jeho priateľmi boli rozmazaní synáčikovia iných talianskych šľachticov a on už v mladom veku obdivoval rýchle autá a krásne ženy. Nezdedit otcov záujem o podnik ani talent starého otca vyrábať krásne veci. Ottavio Saverio navrhol každý jeden výrobok vo svojom obchode v Benátkach, či už sedlo, kabelku z krokodílej kože alebo krásne topánky šité na mieru. Ľudia, ktorí si cenili kvalitu, vždy spoznali ich výrobky.

Ottavio Saverio bol ôsme dieťa a jediný syn uznávaného benátskeho bankára. Prirodzene, zdedil palác v Benátkach, lebo jeho sestry sa vydali a presťahovali sa do Florencie, do

Ríma a do iných európskych miest. Ani jedna z nich netúžila byť zaťažená palácom, kde vyrástli. S palácom postaveným pred štyristo rokmi boli len problémy a vyžadoval si drahú údržbu. Ottavio svoje dedičstvo využil a odkúpil podiely sestier. Za zvyšné peniaze si otvoril obchod v úzkej uličke kúsok od Námestia svätého Marka – vyrábala nádherné kožené výrobky, ktorými sa preslávil v celom Taliansku, ba aj v Európe. Každý jeden kúsok unikát, luxusné majstrovské dielo vyrobené z najjemnejšej kože, často exotickej. Rýchlo vybavoval objednávky a za necelých desať rokov jeho podnik zaznamenal prekvapujúci úspech. Celé roky sa za tým menom skrýval geniálny umelec. Saveriove výrobky sa predávali iba v benátskom obchode. Ženy čakali aj jeden-dva roky, kým vybaví ich objednávku, a nikdy neboli sklamané. Na zozname Ottaviových klientov figurovali mená členov kráľovských rodín, slávnych žien, filmových hviezd a boháčov z celého sveta.

Jeho syn a jediné dieťa Alberto sa nikdy nestal remeselníkom ako otec, hoci Ottavio ho dva roky zaučal do práce, aby rozumel, ako sa ich výrobky vyrábajú aj predávajú. Alberta väčšmi zaujímala obchodná stránka podnikania. Keď Alberto zdedil firmu, držal sa otcovej tradície a predával výrobky Saveriovcov iba v ich vlastnom obchode, nikde inde.

Po otcovej smrti si Alberto ponechal obchod v Benátkach a presťahoval sa s manželkou Tiziannou a tromi deťmi do Ríma. Kúpil dom, v ktorom sídlil ich obchod, a v apartmáne na najvyššom poschodí, kde predtým žila celá ich rodina, teraz bývala Cosima. Navrhla Allegrin byt o poscho-

die nižšie, teraz v ňom Allegra bývala sama, takže obe mali súkromie. Keď Luca dovŕšil dvadsaťjeden rokov, nadobro sa odsťahoval. Allegra vtedy mala len sedemnášť.

Keď otec otvoril honosný obchod v Ríme, zisky rapídne vzrástli. Alberto od malička zaučal syna do vedenia podniku, ale Luca o to nikdy nejvil záujem. Nechápal čaro ich výrobkov, nezáležalo mu na ňom.

Alberto chcel rozšíriť podnik, no nechcel sa vzdať otcových tradícií. Jeho grandiózne plány si vyžadovali vyššie finančné náklady, než čakal, a naopak, firma nedosahovala také zisky, aké očakával. Mal dobré oko na kvalitu a krásu a aj sám pôsobil mimoriadne elegantne. S manželkou Tiziannou patrili v Benátkach aj v Ríme k popredným predstaviteľom vyššej spoločnosti, vyžarovala z nich elegancia a štýl.

Cosima niečo z toho zdedila, ale bola uzavretejšia než jej rodičia a rada študovala. Nikdy netúžila viesť obchod, no v lete vždy mesiac pomáhala v ich obchode v Ríme, aby potešila otca. Bola poslušná dcéra. Lucovi sa podarilo obchodu vyhnúť, lebo bol o päť rokov mladší než Cosima, a Allegra bola vtedy ešte malá.

V júli a auguste rodina chodila do svojho druhého domu na Sardínii. Dva mesiace trávili na rodinných lodiach a zabávali pozvaných priateľov. Na ich pozvania sa každý veľmi tešil. Alberto aj Tizianna boli skvelí hostitelia a zas na revanš pozývali aj ich. K svojim hosťom boli veľkorysí a štedrú. Cosima si živo spomínala na extravagantné večierky, ktoré jej rodičia usporadúvali či už v rímskom byte alebo v benátskom paláci, kde sa konali veľkolepé bály.

Po dlhých diskusiách s otcom sa Cosima rozhodla venovať právu. Študovala na Rímskej univerzite a bývala doma. Štúdium sa jej páčilo a našla si veľa priateľov. Otec si ju doberal, že jedného dňa z nej bude ich firemná právnička. Nečakal, že bude vykonávať právnickú prax, ale myslel si, že bude pre ňu užitočné, ak dovtedy zostane slobodná. Jej mama nikdy nepracovala a nazdával sa, že ani jeho dcéry nebudú pracovať.

Allegra, najmladšia z troch detí, zdedila talent starého otca a vášnivo rada sa venovala dizajnu. Na útržky papiera kreslila šaty, kabelky alebo topánky. Mala veselú, šťastnú povahu a už v mladom veku sa jej páčilo žiť na okraji rušného spoločenského života rodičov. Vždy jej dovolili iba krátko pobudnúť na večierkoch, hoci túžila zostať celý večer. Cosima nemala o ich večierky záujem, ale synovia ich priateľov jej vždy dvorili, hoci Allegra bola koketnejšia ako jej staršia sestra. Cosima bola vážnejšia a oddanejšia štúdiu než jej mladší brat a sestra.

Luca bol od Cosimy o päť rokov mladší a Allegra o štyri roky mladšia než Luca. Neznášala, keď sa k nej správali ako k malému decku. Nevedela sa dočkať, kedy už konečne bude dospelá a bude objavovať svet. Luca nerád trávil čas s rodinou, radšej sa zabával s priateľmi. Ako tínedžer bol dosť veľký divoch, rodičia sa ho usilovali skrotiť, no márne.

Cosima mala dvadsaťtri rokov a do konca štúdia práva jej zostával jeden rok. Počas školských prázdnin najprv mesiac pracovala v obchode, potom prišla do rodinného domu na Sardíni. Venovala sa administratíve, nie zákaz-

níkom, a každý rok ju chválili, aká je pracovitá – bola precízna a krásna, blondínka po matke. Allegra a Luca zdedili tmavé vlasy po otcovi a Cosima aj Allegra zas tmavomodré oči po mame. Tizianna pochádzala z Florencie a Cosima zdedila jej jemné črty. Luca a jeho otec mali klasické aristokratické tváre, mohli by byť vyrazené na rímskej minci.

V to leto pred posledným rokom na právnickej fakulte prišla Cosima na Sardíniu práve vtedy, keď rodičia odchádzali na víkend do Portofina k priateľom, ktorí tam dávnejšie mali dom a práve si kúpili nový motorový čln. Luca mal ísť s nimi, ale na poslednú chvíľu zmenil plány a rozhodol sa, že zostane na Sardínii, lebo priatelia usporiadali večierok v Porto Rotonde. Cosima zostala s Lucom na Sardínii. Posledný mesiac pracovala šesť dní v týždni v obchode a cítila sa unavená. Takže rodičia odišli na víkend a vzali so sebou aj štrnásťročnú Allegru, lebo ich hostitelia mali dcéru v jej veku. Mali aj syna v Lucom veku, ale Lucovi sa zdal nudný a rád sa ulial z víkendu v Portofine, nelákal ho ani nový rýchly motorový čln.

Po ich odchode zavládlo v dome ticho.

Luca hneď odišiel s priateľmi a Cosima ležala na slnku, šťastná, že môže byť sama. Vedela, že na budúci víkend bude dom plný hostí a rodičia budú čakať, že sa im bude venovať, bola rada, že aspoň teraz si môže čítať a leňošiť, lebo potom, keď sa vrátia...

Víkend v Portofine sa skončil tragicky. Hostitelia dovolili svojmu ľahkovážnemu devätnásťročnému synovi riadiť nový čln – v plnej rýchlosti sa zrazil s iným člnom, lebo išiel nebezpečne rýchlo a na nový čln nebol zvyknutý. Oba

člny vybuchli a zahynuli jedni aj druhí rodičia, ale aj syn, ktorý čln riadil, a jeho sestra. Prežila iba Allegra. Utrpela popáleniny na celom tele a vážne poranenie miechy – liečadlom ju museli previezť do Ríma na operáciu.

Cosime to zatelefonovali v sobotu popoludní. Počula zvonenie a prišla do domu od bazéna, aby zdvihla telefón. O dvadsať minút už čakala oblečená na taxík, ktorý ju mal vziať na letisko – letela do Ríma; musí byť pri Allegre.

Rodičia zahynuli! Bola v šoku. Nemohla uveriť, čo sa stalo... Teraz žialila za rodičmi a bála sa, veľmi sa bála o sestru. Všetko zostalo na jej pleciach, aj zodpovednosť za brata. Zrazu sa musela rozhodovať ako dospelá. Pred odchodom sa jej nepodarilo spojiť s Lucom, ktorý bol na rodinnej lodi v Porto Rotonde. Len mu nechala odkaz s tou hroznou správou. Keď prišla do Ríma, s plačom jej zavolať a plakali spolu – za rodičmi – a báli sa aj o sestru Allegru.

Cosima celé týždne strávila pri sestre – po operácii ju držali v umelom spánku, liečili jej popáleniny. Cosima celý čas iba premýšľala a smútila za rodičmi. Po operácii lekári Cosime oznámili, že jej sestra už nikdy nebude chodiť. Pri zlomenine chrbtice sa jej vážne poškodila miecha.

Dva tvrdé údery – strata rodičov a postihnutá sestra!

Cosima odišla od Allegry iba nakrátko – len naplánovala pohreb rodičov v Benátkach a čo najrýchlejšie sa vrátila za sestrou do nemocnice v Ríme. Lucovi dovolila, aby sa po pohrebe vrátil na Sardíniu, ako si želan, lebo nechcel zostať do konca leta v Ríme, a ona zas chcela byť so sestrou v nemocnici.

Luca spočiatku veľmi žialil za rodičmi, no keď najťažší smútok pominul, začal sa cítiť lepšie, vrátil sa k starým spôsobom a koncom leta sa už bláznil s priateľmi, ktorí sa za ním dohrnuli z celého Talianska a nikto na nich nedozeral. Cosima nemohla mať brata pri sebe, nechcela nechať sestru samu – veď Allegra sa musela vyrovnáť nielen so strachom rodičov, ale aj so svojím postihnutím. Prestala chodiť. Cosima sa od nej vzdala len vtedy, kedy sa v otcovej kancelárii pokúšala porozumieť jeho povinnostiam. Otcov asistent a rodinný právnik Gian Battista di San Martino jej veľmi pomáhali a poskytli jej toľko informácií, koľko mohla za taký krátky čas spracovať. Takmer každý deň jej nosili do nemocnice papiere na podpis. A Gian Battista jej bol veľkou oporou, niekedy ju vzal na večeru – aspoň mala nejakú zmenu, lebo celé dni trávila v nemocnici.

O dva mesiace, v septembri, sa Luca vrátil do Ríma. Aspoň trochu ho mala pod kontrolou. Odmietol však pokračovať v štúdiu na univerzite, tvrdil, že teraz „smúti“ za rodičmi, čo v jeho prípade znamenalo, že každý večer chodil na večierky a nalieval sa alkoholom. Ale aspoň sa vrátil do ich bytu a donútila ho, aby sa jej cez deň aj niekoľko ráz hlásil, aby vedela, kde je, hoci často flámoval celé noci a vracal sa až ráno. Navrhla mu, aby pracoval v obchode, no odmietol, a keďže nemal nijakú prácu, robil si, čo sa mu zachcelo. Ponocoval a potom pol dňa prespal. Nemala čas, aby to s ním riešila, venovala sa Allegre... A s Lucom to bolo čoraz ťažšie. Osemnásťročnému chalanovi sa páčilo, že nie je pod dohľadom rodičov, Cosimu a jej pravidlá si nevnímal.

Allegra sa zotavovala pomaly. Absolvovala niekoľko transplantácií kože, niekoľko bolestivých operácií, no bola statočná a k svojmu zdravotnému stavu pristupovala filozoficky. Po strate rodičov bola mlkvejšia než predtým, ale na rozdiel od staršieho brata na Vianoce sa vrátila do školy a pristupovala k tomu pozoruhodne pozitívne. Navždy zostane pripútaná na invalidný vozík... ale Cosima ju opatrovala ako milujúca matka a bez rodičov sa sestry zblížili viac než predtým. Cosima najala muža, ktorý vynášal Allegru po schodoch do bytu. Luca tam takmer nikdy nebol, nepomáhal im.

Prešlo šesť mesiacov a Cosima stále smútila za rodičmi. Zo dňa na deň sa z nej stala dospelá žena. Viedla rodinný podnik, učila sa za pochodu. Bol to najťažší rok v jej živote. Keď Allegru prepustili z nemocnice, Cosima chodila často do Benátok, aby dohliadla na tamojší obchod. Keď mal Gian Battista čas, sprevádzal ju, ak s ňou nešiel, benátsky palác, kde trávili sviatky, sa jej zdal bolestne prázdny. S ľútosťou spomínala, ako v dome pulzoval život, keď žili jej rodičia, teraz sa jej zdal smutný, presmutný. Nemala čas na priateľky, nemala čas na nič, len pracovala v obchode a starala sa o sestru. Gian Battista jej bol jedinou oporou.

Keď sa Allegra vrátila z nemocnice, bola odhodlaná byť nezávislá, nechcela byť na nikoho odkázaná. Ešte vždy hovorila, že jedného dňa bude navrhovať výrobky do ich obchodu, sama seba chcela uistiť, že má budúcnosť, bude pracovať... Keď bola Cosima v práci, Allegre pomáhala ich dlhoročná gazdiná Flavia. Keď Cosima nebola v práci alebo sa nevenovala Allegre, naháňala Lucu, usilovala sa mu

pomôcť, aby našiel v živote nejaký smer, aby pracoval alebo študoval, ale on zneužíval, že rodičia už naňho nedohliadajú, a hádal sa s Cosimou takmer o všetko.

Majetok po rodičoch si spravodlivo rozdelili – Cosima rýchlo zistila, že otec míňal viac, než firma zarobila. Na čo míňal? Ustavičné zábavy, niekoľko domov, prepychové lode, autá, extravagantné zlepšenia v obchode... Usilovala sa obmedziť výdavky, platiť účty a splácať dlhy rodičov, udržať firmu nad vodou. Nemôže dopustiť, aby firma skrachovala! Chcela zachovať otcovo renomé! Náročná úloha pre dvadsaťštyriročné dievča! Štúdium išlo bokom, mala povinnosti – musela viesť obchod, starať sa o Allegru a udržať Lucu na uzde.

Otec pred smrťou kúpil v Ríme väčší dom na Via dei Condotti. Chcel zmeniť obchod na niečo impozantné. Len čo sa dalo, Cosima dom predala, ešte sa ani nezačala rekonštrukcia. Predala ho so stratou, ale potrebovali peniaze. Investovala ich do obchodu. Ich výroba prinášala zisky len postupne, pomaly, nemohla okamžite zvýšiť príjmy a musela hľadať peniaze z iných zdrojov, len aby udržala podnik v chode, aby mala dosť na výdavky a výplaty.

V Ríme mali veľa zamestnancov, dobre platených remeselníkov a početný personál, ktorý predával obmedzené množstvo tovaru. Mnohým dlhoročným pracovníkom sa nepáčilo, že je v takom mladom veku majiteľkou, že ustavične znižuje náklady, no ona oveľa pozornejšie než otec sledovala tok peňazí. Zamestnanci ju kritizovali, musela sa s nimi hádať, aby dodržiavali nové nariadenia a stanovené limity. Prežívala neznesiteľne ťažké časy! Každý deň

bojovala ako o život – a o to viac jej chýbali rodičia, hoci si uvedomovala, že ich terajšie finančné problémy zapríčinil otec.

Rok po smrti rodičov Cosima ponúkla realitnej kancelárii na predaj dom na Sardínii. Luca namietal, ale rovno mu povedala, že nemajú peniaze, a keď neponúkol iné riešenie a nechcel pracovať, napokon jej dal súhlas, aby ich letný dom predala. Koncom augusta sa jej ho podarilo predáť za slušnú sumu spolu s loďami, takže získala dosť peňazí na splatenie otcových pohľadávok, na investovanie do obchodu aj na osobné potreby rodiny. Keď dala Lucovi jeho podiel, za pár mesiacov ho minul na nové autá a na suitu problémových kamarátov, ktorými sa obklopil a ktorým išlo len o jeho peniaze a o to, čo od neho môžu dostať. Nevedela mu v tom zabrániť, iba sa ho usilovala presvedčiť, aby žil uvážlivejšie, aby si lepšie vyberal priateľov. No iba sa jej vysmial.

Musela sa sústrediť na obchod, aby ho zachránila pred krachom, ktorý spôsobil jej otec, a aby ho vôbec udržala v chode.

Rok tvrdo pracovala, ale napokon sa zvýšili zisky a o ďalší rok si mohla vydýchnuť.

Päť rokov po smrti rodičov už prekvitali oba obchody, v Ríme aj v Benátkach.

Cosima zvýšila výrobu, prijala viac remeselníkov a obmedzila výdavky inde, hoci dlhoroční zamestnanci frflali. Nevšimала si to, inak sa nedalo. Allegra vtedy už študovala dizajn a na vozíku sa jej darilo žiť veľmi úspešne. Luca si kúpil parádny apartmán v Miláne a striedal modelky. Mal

dvadsaťtri rokov a v Ríme aj v Miláne si žil ako známy plejboj – stále žiadal od Cosimy peniaze. Vtedy už prehýril väčšinu dedičstva, najmä v hazardných hrách v Benátkach, San Reme a Monte Carle.

Cosima posledných päť rokov tvrdo pracovala a prinieslo to plody. O podnik bolo zatiaľ dobre postarané.

Z terasy pozorovala východ slnka nad Rómom, hlavou jej leteli myšlienky. Od smrti rodičov uplynulo pätnásť rokov. Už si nebrala v lete dva mesiace dovolenky, len pár týždňov strávila s Allegrou, pritom bola stále v kontakte s kanceláriou. Dni extravagancií a prepychu sa skončili. Posledných pätnásť rokov tvrdo pracovala a teraz sa do práce zapojila aj Allegra. Chodili spolu na dovolenky do skromnejších stredísk, no do takých, kde mohla sestra ísť na vozíku. Allegra skončila štúdium dizajnu a Cosima jej dávala objednávky – navrhovala drobné kožené výrobky. Allegra snívala o tom, že jedného dňa bude navrhovať pre ich obchod kabelky, skôr ležérne, športové, no Cosima zostala pri tradičných modeloch, nechcela riskovať, že príde o biznis pre inovácie a prehnane moderný dizajn.

Mali svoje overené výrobky a vernú základňu klientov a Cosima to nechcela stratiť, takže držala Allegru nakrátko a nedovolila jej využívať talent, čo sestru dosť frustrovalo. No Cosima sa bála riskovať, držala sa osvedčeného dizajnu, klasika je klasika, načo vytŕčať z radu?

Allegra teraz zriedkavo chodila do Benátok. V paláci aj v meste sa jej ťažko manévrovalo na vozíku. Luca občas

usporadúval v paláci divé večierky; Cosima mu to vyčítala, ale vždy jej pripomenul, že je spolumajiteľom paláca aj firmy, má v nej rovnaký podiel ako ona a nemôže mu rozkazovať, ako má žiť. O palác sa starali dvaja starší správcovia a jej teraz nezostávalo iné, len vydržať s Lucom, hoci vedela, že neskôr mu bude musieť pomôcť riešiť problémy... bude mu musieť požičiavať... Správal sa ako syn boháča, ktorý má k dispozícii neobmedzené financie, a Cosima mu ich poskytovala, aby zachovala pokoj v rodine a aby sa nedostal do problémov. Každý mesiac mu vyplácala apanáž, hoci si ju nezaslúžil, peniaze vždy prehajdákval, v hazardných hrách prehrával viac, než priznal. Trávil s ňou čo najmenej času a každému hovoril, že jeho staršia sestra je otravná, nechce mu dovoliť nijakú zábavu, nemôže míňať, koľko chce, ona je na vine... Podľa možnosti sa jej radšej vyhýbal a snažil sa poštváť proti nej aj Allegru. Jeho manipulácie boli bolestne priehľadné a nehanebne si od Cosimy stále pýtal peniaze, no nedala mu ich. Občas si dokonca požičiaval od Allegru – tá nakladala s peniazmi oveľa opatrnejšie než on a vždy mala niečo odložené. Ale bez zábran si požičiaval od kohokoľvek, vôbec nemal výčitky svedomia. Cosima naňho veru nebola hrdá, no vedela, že je to bremeno, ktoré musí strpieť. Usilovala sa čo najviac obmedziť škody, ktoré napáchal, nič viac nemohla robiť. Nedokázala ho zastaviť, len trochu pritiahla opraty.

Ale keď v Ríme svital nový deň, výnimočne si nerobila obavy o firmu, nemyslela na brata ani na Allegrinu budúcnosť,

ktorá ju trápila. Jednoducho si vychutnávala pohľad z terasy na elegantné obchody na Via dei Condotti, na známe Španielske námestie, na neodolateľné čaro Ríma. Potom sa vrhne do nového dňa a bude sa musieť rozhodovať pri stole.

Nedávno prenajala Palazzo Saverio v Benátkach, no bola rozhodnutá, že palác nikdy nepredá, zachová rodinnú históriu, no keď ho prenajala, zabránila Lucovi zneužívať výsadu spoluvlastníctva. Prenájom im vyniesol peniaze, koniec koncov palác málokedy využívala a Allegra tam vôbec nemohla bývať, lebo palác bol bez výťahu. Posledných šesť mesiacov sa Cosima počas pobytu v Benátkach ubytovala v malom hoteli a celkom si na to zvykla.

Palác prenajala bohatým americkým manželom, ktorí vlastnili sieť obchodných domov. Bill a Sally Johnsonovci boli veľmi milí Texasania a radi by boli ponúkali vo svojich obchodoch saveriovské kožené výrobky, no Cosima im vysvetlila, že to nejde – rodina vždy ponúkala svoje výrobky výlučne vo vlastných obchodoch a na počesť starého otca tú tradíciu dodržiavala. Sally a Bill pre to mali pochopenie a poverili dekoratéra, aby zmenil palác v štýle texaského prepychového obydlia. Cosima s tým súhlasila pod podmienkou, že nebudú robiť nijaké stavebné úpravy.

V ten víkend sa konala kolaudácia a Cosima súhlasila, že príde na oslavu, hoci nerada chodievala na veľké večierky. Zdalo sa jej však nespôsobné, keby neprijala pozvanie, a bola zvedavá, ako palác premenili.

Ale – aj sa trochu bála! Bude to nevkusné, to vedela, iné než interiér jej rodičov, ale musela to brať prakticky. Palác prenajala za závatné peniaze, len aby ho nemusela pre-

dať. A Johnsonovci bez váhania s vysokou sumou súhlasili, nestážovali sa. Benátky si veľmi oblúbili, každý rok tam trávili dva mesiace a boli priam vo vytržení, že získali palác do prenájmu. Sally prezradila Cosime, že na ich večierok priletia ľudia z celých Spojených štátov aj z Európy.

Hoci Johnsonovci sa radi vystatovali, Cosime sa páčili. Mali dospelé deti – tie nikdy nestretla – a zaujímavý vkus; možno palác upravili pekne, ktovie, no slávny dekoratér, ktorý ho zariadoval, bol známy tým, že rád preháňal. Zariadoval zámok vo Francúzsku a Cosima stuhla, keď videla tie fotografie. Dúfala len, že Johnsonovci to v ich benátskom paláci neprehnali, hoci pravdepodobne to urobili. Ale majiteľkou paláca je stále ona.

Ako ďaleko mohli zísť v úpravách v prenajatom dome?

Čoskoro to zistí...

Týždeň pred večierkom ju čakali dôležité stretnutia. Mala schváliť novú jesennú kolekciu a úzko spolupracovala s dizajnérmí. Pred piatimi rokmi začali ponúkať hodvábne a kašmírové oblečenie pre mužov aj ženy. Darilo sa im výnimočne a dobre na tom zarobili. Okrem toho ponúkali aj poľovnícke obleky pre mužov. Obleky si získali veľkú obľubu, tak ako aj ich jazdecké doplnky inšpirované sedlami, ktoré vyrábala starý otec.

Jediným konkurentom Saveriovcov bol Hermès, no starý otec vždy hovoril, že na svete je dosť miesta pre oboch. Každý dom mal výrazný štýl a ich klienti boli lojálni. Oba domy sa držali starých pravidiel, aby ochránili exkluzívnosť a značku. Mnohí zákazníci chodili do Talianska len preto, aby nakúpili u Saveriovcov.

Keď ich najväčší zákazníci prišli do Ríma, Cosima sa im venovala, pozvala ich na večeru do svojho bytu alebo do ich obľúbených reštaurácií, dovolila im po záverečnej pozerať si obchod, aby si mohli všimnúť aj veci, ktoré by možno inak ušli ich pozornosti, a poverila predavačky, aby priniesli najnovšie kúsky rovno z dielne. Ich značkovú kabelku Tiziannu, pomenovanú po jej matke, preslávila Sophia Lorenová. Grace Kellyová si objednala tri kabelky a nosila ich striedavo s kabelkami Hermès Kelly. Ponúkali aj menšiu kabelku na večer, ktorú jej starý otec pomenoval Adria podľa starej mamy. Cosima mala kabelky Tizianna vo všetkých možných farbách a nosila ich každý deň. Bola to ideálna kabelka do práce.

Luca bol dôrazne proti značkovým kabelkám, tvrdil, že sú staromódne a nedržia krok s moderným životným štýlom. Podľa neho všetko saveriovské bolo predpotopné, nemal úctu k tradíciám. Allegra navrhla kabelku, ktorú pomenovala Cosima, a túžila, aby ju vyrábali, ale Cosima to neodsúhlasila. Zdala sa jej avantgardná, prehnane moderná. Tvrdila, že Saveriovi nebudú diktovať pominuteľné módné trendy. Im išlo o nadčasovú eleganciu a štýl. Ich výrobky boli klasické. Dvadsaťdeväťročná Allegra túžila pohnúť sa ďalej ako mladá dizajnerka, ale Cosima jej určila mantinely – dôležitá je ich značka a história.

Ich brata Lucu to všetko nudilo, zaujímali ho len peniaze, aby mal z čoho platiť účty. Radšej kupoval rýchle kone, hral hazardné hry, chcel mať rýchlo zisk. Jemu sa páčilo všetko, čo ľahko prinieslo peniaze. Ich produkty považoval za staromódne, tvrdil, že jedného dňa budú